

Γκιακ: Ιστορίες δεξιοτεχνικά ειπωμένες

 artplay.gr/theatro/gkiak-istories-dexiotechnika-ipomenes

Γύρω από ένα τραπέζι όλοι. Πού αλλού; Αφού εκεί συναντιούνται και συζητούν οι άνθρωποι... Ένα μεγάλο τραπέζι, λοιπόν, με τους συνδαιτυμόνες γύρω γύρω, ήταν το μόνο σκηνικό που έστησε η Γεωργία Μαυραγάνη για να ζωντανέψει τις ιστορίες που αφηγήθηκε ο Δημοσθένης Παπαμάρκος στο βραβευμένο βιβλίο του «Γκιακ» (εκδ. Αντίποδες). Μας πηγαίνει χρόνια πίσω ο Δημοσθένης Παπαμάρκος, σε ιστορίες ανθρώπων που γύρισαν από τους πολύχρονους πολέμους των αρχών του σ' ένα μικρό χωριό της Στερεάς Ελλάδας. Στη ζωή τους πριν τον πόλεμο, στη ζωή στον πόλεμο, και στο πώς συνέχισαν όσοι επέζησαν και γύρισαν πίσω.

Και όλα ξεκινούν από μian απλή ερώτηση: «Και για πες μας, ρε Αργυράκο και πώς ήτανε εκεί στον πόλεμο που ήσουνα»; Και σ' αυτό ακριβώς το σημείο «μπαίνει» η σκηνοθέτις Γεωργία Μαυραγάνη, με τους επτά ηθοποιούς της (Ιωάννα Δεμερτζίδου, Νίκο Κουσούλη, Εμμανουέλα Μαγκώνη, Δημήτρη Μορφακίδη, Παναγιώτη Παπαϊωάννου, Μιχάλη Σιώνα, Αννη Τσολακίδου). Τσουγκρίζουν ποτήρια (με κατακόκκινο κρασί σαν αίμα, γιατί «γκιακ» σημαίνει αίμα), χορεύουν, τραγουδάνε. Στην αρχή, στη γιορτή του καλωσορίσματος και της χαράς του ανταμώματος. Και μετά έρχεται η ερώτηση, και μαζί της οι μνήμες. Η Γεωργία Μαυραγάνη ανακατεύει δεξιοτεχνικά τις ιστορίες του Δημοσθένη Παπαμάρκου, χωρίς να χάνεται ούτε στιγμή η ροή της αφήγησης. Και διατηρεί την αφοπλιστική λιτότητα σκηνοθετικών μέσων, συμβαδίζοντας ζηλευτά με τη λιτότητα της γλώσσας γραφής του Παπαμάρκου. Με παράλληλες αφηγήσεις, με κάμποσα flash back, με αρκετό σασπένς (από εκείνο που έχουν οι απλές ζωές των ανθρώπων, που κουβαλάνε διάφορα και κρύβουν άλλα τόσα), με παρόντα ή κρυμμένα τα πάθη και τα βάσανα, άλλα ειπωμένα, άλλα ανείπωτα. Όλα ξεδιπλώνονται στο τραπέζι. Που γίνεται, με απλούστατο τρόπο και ο τόπος της σκηνικής δράσης της οικογένειας στα χρόνια πριν τον πόλεμο, ο τόπος του πολέμου, ο τόπος του έρωτα και ο τόπος των σφαγών και των σφαγείων. Αφού για «γκιακ» μιλάμε, για αίμα. Είτε το αίμα του πολέμου, είτε το αίμα της εκδίκησης, είτε το αίμα της διεκδίκησης

Η παράσταση «Γκιακ» ανέβηκε πέρυσι στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος. Και γρήγορα κατηφόρισε η φήμη της μέχρι την Αθήνα. Φέτος, με τη συνεργασία ΚΘΒΕ και Εθνικού Θεάτρου, ήρθε για λίγες παραστάσεις και στο Εθνικό, στη Νέα Σκηνή συγκεκριμένα.

Συνήθως στις παραστάσεις έχω στα χέρια μου ένα μπλοκάκι κι ένα στυλό. Και αυτή τη φορά είχα. Μόνο που γρήγορα σταμάτησα να σημειώνω. Όχι γιατί δεν είχα τίποτα να σημειώσω, αλλά γιατί **κυρίως γεύεσαι και νιώθεις σ' αυτή την παράσταση, παρά παρατηρείς**. Γεύεσαι τη δύναμη και την αμεσότητα των διαλόγων, την απλή σοφία τους, τις ερμηνείες των ηθοποιών, τους στίχους των τραγουδιών, τη γήινη σκηνοθετική προσέγγιση, που ζωντάνευε τα πάντα, κι εκείνο το φινάλε...

Η παράσταση «Γκιακ» στο Εθνικό Θέατρο ολοκληρώνεται την Κυριακή, και λόγω της μεγάλης ζήτησης προστέθηκαν δύο ακόμα απογευματινές παραστάσεις, το Σάββατο και την Κυριακή. Όλες είναι sold out. Οι ήρωες του Δημοσθένη Παπαμάρκου θα επιστρέψουν στη Θεσσαλονίκη για να συνεχίσουν εκεί να αφηγούνται τις ιστορίες του πολέμου, της ειρήνης και του έρωτα. Ίδού μια θαυμάσια ευκαιρία για επίσκεψη στη Θεσσαλονίκη!

Όλγα Σελλά